

+ Мама

Нима съм виновен де Мама
За твоя бърза смърт?
Каква боте дружбама наша,
Ня Богу, ни знаеш добре.

Нас Август сибрани двалина
С капризната своя страна река,
А тихата свѣца градина
С любов ни показа прилика.

Септември е роза, обаче,
И прайсник на Есенята
И ласкитѣ му с талачи
На септемвѣт боти убива.

А роза разувана кѣсно
Бѣ нашата странна любов;
За нѣм я септември откъсна
С печален надребен надсѣв...

Нима съм виновен де Мама
За толкова бърза краи,
Ах, прѣбваше дружбама наша
Да живе, повторно, прѣз май.